

תרגום חפשי בלתי מוגה

כיצד אנו מראים זאת [את עניין ה"קרבנות"] בהנהגה היום יומית?
ובכן, כמוזכר לעיל, ובפרט בכינוסים הקודמים – כל יהודי, ובפרט חייל ב"צבאות השם", עושה כל התלוי בו, אשר, כל דבר הקשור אליו, דיבור מחשבה או "לעשותו" – הריהו "מקרב" אותו להקב"ה, והרי, זהו ענין ה**קרבן** – הנקרא כך לפי **שמקרב** דבר מענייני העולם ומכניסו לתוך בית המקדש. והנה, היו סוגים שונים של קרבנות, וביניהם קרבנות שהיו מקריבים על גבי **המזבח** וקרבנות שבסופו של דבר היו **נאכלים**, וכולם נכללים בגדר "קרבנות".

[ובהנהגה היום-יומית היינו] כמוזכר לעיל, בשעה שילד רואה דבר מתוק, ומתאוה לאוכלו, אזי באם יאכלנו (רחמנא ליצלן וחס ושלוס) בלי ברכה – אזי **לא הקריב** את הממתק לאלקות ויהדות. לא כן בשעה **שמברך** עליו תחילה, ואומר "ברוך אתה הוי' אלקינו מלך העולם", שהקב"ה הוא המלך ומנהיג העולם כולו, ודבר זה שעומד עתה **לאוכלו** או **לשתותו**, או הלבוש שעומד ללבוש וכיו"ב, קשור עם הקב"ה –

הרי על ידי זה הוא מגלה בדיבור, שדבר זה **"התקרב"** בגלוי ובדיבור [לקב"ה], ע"י שכל הסובבים אותו שומעים שמברך ברכת "מלך העולם", ושומעים שמברך ברכה זו כהקדמה לכך שעומד לשתות מעט מים או לאכול משהו – מברך הוא "שהכל נהי' בדברו", שהכל נעשה ע"י דיבורו של הקב"ה, כפי שהזכרתם לעיל – "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ואתם עושים זאת בשמחה ובחיות ובתוקף מרץ וכח, בכדי להשפיע על כל הסביבה.

ועניין זה קשור גם עם שיעור הרמב"ם [כמוזכר בכינוס שלפנ"ז, כי כדאי שגם ילדים ילמדו שיעור בספר המצוות להרמב"ם]:

המצוה הקשורה ליום זה היא, בלשון הרמב"ם, אשר כל דבר קרבן – צריך להיות **"תמימים ומובחרים"**: שלם, מובחר ומשובח.

[ההוראה מ"שלם" היא:] כאשר היצר בא ואומר: הגם שאתה מברך ברכה, אבל ביחד עם זה – מה איכפת לך, שהמאכל לא יהי' כשר לחלוטין! כך גם היצר יקבל חלק בברכה!...

על זה אומרת התורה, דע לך, שזהו **"מום"**, זה לא "תמים" ושלם; עירבת בכך את היצר, ואז, **אסור בתכלית** לברך על המאכל!

ומה שהיצר רוצה לפתות אותך, כי מאחר ומברכים ברכה לכן מותר לאכול בלי לברר תחילה, קודם הברכה, האם המאכל כשר; כי "קרבת" את המאכל ליהדות ולקב"ה בעצם אמירת ברכה –

על זה אומרים לו, שה"קרבן" צריך להיות **תמים**! דבר השייך לקב"ה, צריך להיות **דבר שלם**, כי הקב"ה הוא אמיתית השלימות.

ומוסיפים ואומרים, שהקרבן צריך להיות גם **"מובחר"**:

[וההוראה מזה:] אין ליתן צדקה מהפרוטות ("פעניס") האחרונות, וליקח לעצמו את הטובות; וכן כאשר נותנים אוכל לעני, אין לקחת לעצמו את החלק **המשובח**, ולתת לעני את חלק **קטן** ולא החלק **הערב**, כי רוצה לאוכלו בעצמו –

אומרים לו, כי עליך לידע, כי מדוע **נותנים** צדקה לעני? – כי כן ציוה "מלך העולם", ונמצא שהצדקה ניתנת ל"מלך העולם" – לבורא שמים וארץ, ומובן מעצמו, אשר צריך ליתן **לכל לראש** ואת **המובחרים** לעניי יהדות – צדקה וכיוצא באופן אחר מענייני יהדות.

ועל דרך זה, בשעה שרוצה לעשות משהו [לה'] במשך היום, צריך לעשותו **בתחילת** היום, בעודו עירני ונינוח ובמלוא כוחותיו, בזמן שכוחותיו **"מובחרים"** וחזקים –

שאז, **לכל לראש** מתחיל את היום באמירת "מודה אני לפניך מלך.. שהחזרת בי נשמת", היינו שלכל לראש, ראשית דיבורו וראשית כוחותיו שמתחיל להשתמש בהם בעת שניעור משנתו – הריהו נותנם [לה'] ו"מקריב" על-ידם **את עצמו** לקב"ה, ועושה **מעצמו** קרבן לה'.

ועל ידי כל זה – ממהרים אנו גם את ברכת ה', "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" – המקדש בחלקו של בנימין, כמוזכר לעיל כי גם אתם משתייכים לכך ע"י שבחר ה' בכם להיות "ידיד הוי'" [כמ"ש בברכת בנימין – שיעור היומין] –

ושם, ע"י הלויים – שמהם גם באו הכהנים – נקריב את הקרבנות,

כי במהרה בימינו, ובפרט ע"י שתוסיפו ביתר-שאת בלימוד התורה וקיום המצוות, קיום באופן של
"תמים ומובחר" –
תבוא הגאולה **ביתר זריזות**, ותיכף יבוא "משיח נא",
וביחד עמו – נמצא בארץ-ישראל; ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, ושם גופא – בהר הבית ובבית
המקדש,
וכאמור לעיל – שיבנה במהרה בימינו ממש.